

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové ve věci

žalobkyně: **Táborské elektromontáže s.r.o.**, IČO: 046 27 539
se sídlem č.p. 186, Hromnice
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Menčíkem
se sídlem K Starým valům 10, Hradiště, Plzeň

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Vršovická 65, Praha 10

za účasti: **Město Tábor**
se sídlem Žižkovo náměstí 2, Tábor

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2022, č. j. MZP/2022/510/590,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu České Budějovice (dále jen „ČIŽP“) ze dne 14. 2. 2022, č. j. ČIŽP/42/ 2022/773 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla žalobkyni za spáchání přestupku dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZOPK“) uložena pokuta ve výši 30 000 Kč (výrok I). Přestupku se žalobkyně dopustila tím, že při strojním hloubení výkopu na p. č. 1462 v k. ú. Tábor v srpnu roku 2021, prováděném ve vzdálenosti 50 – 140 cm od kmenů, přetrhala kořeny pěti dřevin (4 ks javorů, 1 ks buku), které následně nechala po dobu minimálně 13 dní (17. – 29. 8. 2021) neošetřené a nijak nezakryté, v důsledku čehož došlo k porušení § 7 ZOPK, podle něhož jsou dřeviny chráněny před poškozováním, a tedy poškodila dřeviny rostoucí mimo les. Žalobkyni byla současně uložena povinnost uhradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč (výrok II) a povinnost nahradit poškozenému Městu Tábor (dále jen „poškozený“ nebo „osoba zúčastněná na řízení“) škodu ve výši 32 440,10 Kč (výrok III). Se zbytkem nároku na náhradu škody byl poškozený odkázán na soud. Žalobkyni bylo také uloženo uhradit poškozenému účelně vynaložené náklady spojené s uplatněním nároku na náhradu škody ve výši 7 200 Kč (výrok IV.).
2. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
3. Dne 27. 8. 2021 provedla ČIŽP inspekční šetření, při němž zjistila, že podél jižní hranice pozemku p. č. 1462 souběžně s hranicí pozemku p. č. 5776 je proveden nezakrytý výkop. Výkop byl veden mezi stromy a zasahoval do kořenového systému dřevin. ČIŽP zaznamenala podrobné údaje k celkem osmi dřevinám v Záznamu o úkonech přecházejících kontrole č.j. ČIŽP/42/20201/3919 (dále jen „záznam“). Dne 8. 10. 2021 obdržela ČIŽP od Městského úřadu Tábor přípis, kterým jí byla věc společně s podklady předána k projednání přestupku. Součástí podkladů byl také protokol o kontrole ze dne 6. 9. 2021, č.j. METAB 50165/2021/OŽP/Šo (dále jen „protokol o kontrole“), fotodokumentace a znalecký posudek ze dne 10. 9. 2021, č. 25/1709/2021 (dále jen „znalecký posudek“), zpracovaný Ing. L. F. ČIŽP následně přípisem č.j. ČIŽP/42/2021/4879, který byl žalobkyni doručen dne 3. 11. 2021, zahájila přestupkové řízení. Po provedeném řízení bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí.
4. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že zásahem žalobkyně byly poškozeny kořeny (vyšších řádů) pěti dřevin, jejichž ztráta se promítne do stavu nadzemních částí. Bylo prokázáno, že v případě všech pěti dřevin došlo k závažnému zásahu do kořenového systému. Zásahy, které vedou k následnému narušení statiky a porušení rovnováhy mezi kořenovým systémem a korunou stromu, působí podstatné a trvalé snížení ekologických i společenských funkcí dřevin a mohou vést k jejich odumření. Žalobkyně způsobila trvalé a nevratné poškození pěti dřevin, o čemž svědčí i znalecký posudek, podle něhož bylo poškození natolik rozsáhlé a závažné, že nebylo možné zajistit jejich další existenci. Poškozování dřevin je zakázáno dle § 7 odst. 1 ZOPK a žalobkyně svým jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 88 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Z § 25 odst. 3 písm. g) a § 46 odst. 10 zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů (energetický zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „energetický zákon“) nevyplývá, že by byl provozovatel elektrizační soustavy oprávněn poškozovat dřeviny. Na základě přechozího ohlášení může kácet dřeviny v ochranném pásmu elektrizační soustavy a může je

oklešťovat. Ořez však musí provádět tak, aby dřeviny nepoškodil, a nesmí je poškozovat ani zásahem do kořenové soustavy.

5. Nešlo přitom ani o krajní nouzi. Důvodem provádění výkopu byla výměna starého kabelového vedení za nové. Výměna byla neplánovaná a byla vázána krátkým časovým intervalem. Bylo přitom nutno objasnit, zda mohla být výměna provedena, aniž by došlo k poškození dřevin. Žalobkyně na ústním jednání uvedla, že svrchní vrstva zeminy byla kopána ručně, hlouběji bylo kopáno strojově. Pokud by kořeny zůstaly nepřerušené, nebylo by možno vytáhnout původní kabel. Dokument „*Ochrana dřevin při stavebních činnostech*“ (dále jen „Standard“) se situacemi, kdy je nutno zasáhnout do kořenové soustavy, počítá, přičemž kořeny do průměru 30 mm je možno hladce přerušit, výjimečně lze přerušit i silnější kořeny. Většina kořenů měla průměr do 30 mm, silnější byly zjištěny u dřevin 1, 2 a 3 v počtu dvou až tří kusů. Z hlediska provozní bezpečnosti by bylo zásadní ponechání dvou až tří silnějších nepoškozených kořenů u každé dřeviny. Pokud by byla dodržena další opatření (hladké zaříznutí poškozených kořenů a opatření proti vysychání), byla by zvýšena schopnost dřevin se se zásahem vypořádat. To žalobkyně neučinila a nevysvětlila, proč nebylo možno starý kabel vyjmout bez přerušení kořenů. Dle žalovaného byla manipulace s kabelem bez odstranění nejsilnějších kořenů možná, např. rozřezáním na kratší kusy. Podmínky krajní nouze tedy nebyly naplněny, protože hrozící nebezpečí (výpadek elektrického proudu) bylo možno odvrátit jinak.
6. ČIŽP uložila žalobkyni pokutu ve výši 30 000 Kč. Dotčené dřeviny byly dlouhověkové a před zásahem žalobkyně perspektivní s výborným zdravotním stavem a dobrou vitalitou. V důsledku poškození došlo ke snížení jejich perspektivy i provozní bezpečnosti a nakonec je bylo nutno pokácet. Zásah žalobkyně do kořenové soustavy ČIŽP vyhodnotila jako závažný. Polehčující okolností bylo, že k zásahu došlo z důvodu zajištění veřejného zájmu (zajištění bezpečnosti zásobování elektrickou energií). Žalobkyně také nemohla určit trasu výkopu, byla vázána trasou původního vedení. Ve výseku projektu předmětné přípojky je uvedeno, že výkopové práce v místech, kde výkop vede v blízkosti dřevin, mají být prováděny ručně. U žalobkyně, jejímž předmětem podnikání je provádění výkopových prací, nelze ospravedlnit přístup, kdy zcela ignoruje existenci dřevin a nepřijímá opatření k jejich ochraně. Pokuta ve výši 3 % zákonné sazby odpovídá povaze a závažnosti přestupku a plní výchovný účel.
7. Výše újmy, která vznikla osobě zúčastněné na řízení, byla dána náklady na pokácení dřevin. Pokud by žalobkyně dřeviny nepoškodila, nebylo by je nutno kácet. Skutečnost, že rostly v ochranném pásmu elektrizační soustavy, není podstatná. Z § 25 odst. 3 písm. g) a § 25 odst. 8 energetického zákona plyne, že ten, kdo je oprávněn odstraňovat a oklešťovat stromy a jiné porosty, provádět likvidaci odstraněného a okleštěného a jiných porostů ohrožujících bezpečně a spolehlivě provozování zařízení distribuční soustavy, je povinen tyto činnosti provádět na vlastní náklady. V řešeném případě, kdy předmětné dřeviny rostly v pásmu elektrizační soustavy, měla žalobkyně možnost osobu zúčastněnou na řízení vyzvat k odstranění předmětných dřevin a v případě, že by tak neučinila, měla možnost je na své náklady odstranit. To však neučinila a výkopem dřeviny poškodila natolik, že je osoba zúčastněná na řízení musela pokácet. Vznikly jí tak náklady, které dle § 25 odst. 8 energetického zákona neměla nést. Stanovení povinnosti nahradit osobě zúčastněné na řízení škodu byla tedy namístě. Poté se žalovaný vyjádřil k odvolacím námitkám žalobkyně, s tím, že žádnou neshledal důvodnou.

II. Obsah žaloby

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

8. Žalobkyně na úvod konstatovala, že uzavřela smlouvu se společností EG. D, a.s. (provozovatel elektrické distribuční soustavy), jejímž předmětem byla instalace nového elektrického vedení za účelem zajištění elektrické energie pro nově vybudovaný domov seniorů v Táboře. Nové vedení mělo být napojeno na stávající soustavu, která ústila na okraji parku „U Popraviště“ (dále jen „Park“). Projektová dokumentace a veřejnoprávní povolení se týkaly jen instalace nového vedení a práce měly být ukončeny před hranicí Parku. Interval opravy byl stanoven od 16. 8. 2021 do 3. 9. 2021, kdy bylo nutno provést zemní práce, obnažit stávající kabeláž a bezpečnostně ji prověřit, a to postupem tzv. prostřelení prorážecím kabelů. Jakmile dojde k „prostřelení“ kabelu, nelze jej již užívat. Při finalizaci prací žalobkyně zjistila, že stávající elektrická soustava nemohla být vlivem „prostřelení“ opětovně uvedena do provozu. Žalobkyně přitom informací o nevyhovujícím stavu stávající soustavy nedisponovala. Bylo nezbytné provést výměnu části stávající soustavy, přičemž tato nebyla zahrnuta v projektové dokumentaci. Vlivem časové tísně započala žalobkyně bez dalšího s pracemi.
9. Žalobkyně se maximálně snažila dbát na ochranu okolních dřevin, avšak některé se nacházely v ochranném pásmu. I přes tuto skutečnost zvolila žalobkyně postup, který zaručoval co možná nejmenší zásah do předmětných dřevin. Proto žalobkyně prováděla výkopové práce kombinovaným způsobem (vyhloubení výkopu do cca 30 cm ručně a dále strojovým způsobem). Pokud by žalobkyně prováděla práce jinou technikou, bylo by zapotřebí větších zásahů (nutno užít pažení, k čemuž by bylo nutno výkop rozšířit a vyhloubit). Žalobkyně tak svým postupem dbala na dodržování jak energetického zákona, tak ZOPK.
10. Žalobkyně v prvním žalobním bodě namítala nedostatečné zjištění skutkové stavu. Žalovaný uznal, že žalobkyně nemohla provést výkop jinou trasou. Současně však dospěl k závěru, že porušila normu ČSN 83 9061 (dále jen „Norma ČSN“), která zakazuje v kořenových systémech dřevin hloubit rýhy, koryta a stavební jámy. Nelze-li tomu dostát, lze hloubit pouze ručně či s užitím odsávací techniky při zachování nejmenší vzdálenosti od paty kmene, která je rovna nebo větší výsledné hodnotě čtyřnásobku obvodu kmene měřené ve výšce 1 m nad zemí, nejméně však vždy ve vzdálenosti 2,5 m. Žalobkyně prováděla práce ve vzdálenosti 48 – 140 cm do paty předmětných dřevin v hloubce cca 1,5 m. Nešlo však o její volbu, uložení elektrické kabeláže nemohla ovlivnit. Dle žalovaného měla žalobkyně užít jiného způsobu provedení výkopových prací. Žalobkyně k tomu odkázala na shora uvedené a k argumentu, že měla užít sacího bagru, uvedla, že lze odsát pouze nezhutněnou hmotu. Bylo by tedy zapotřebí, aby byla zemina před odsátím zkyprěna, k čemuž by bylo nutno ji narušit. Pokud by k narušení neměla být užita strojová technika, bylo by nutno užít pažení, což by znamenalo větší zásah, než postup zvolený žalobkyní. Techniku, která by byla schopna zeminu odsát i bez zkyprění, by pro její velikost v místě provádění prací nebylo možno užít a došlo by k poškození kořenů ve větším rozsahu. Výměna kabeláže je však složitý proces, komplikovaný vysokou hmotností kabelu. Žalovaný přesto uzavřel, že výkopové práce bylo možno provést šetrněji a omezil se na konstatování, že existovalo jiné řešení. Žádné však neuvedl.
11. Ve druhém žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že na ni správní orgány přenášejí povinnost zjistit skutkový stav. Není povinností žalobkyně prokazovat svou nevinu, jsou to správní orgány, které musí zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V případě pochybností se mohly správní orgány žalobkyně, která byla v řízení aktivní, dotázat. Není zřejmé, jak dospěly k závěru, že manipulace s kabelem bez odstranění nejsilnějších kořenů

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

byla možná (např. rozřezáním na kusy). Dokazování nesměřovalo k zjištění, zda bylo kabel možno vyjmout jinak a nebylo dokazováno ani to, jak žalobkyně kabel vyňala. Závěr žalovaného tedy nemá oporu v provedeném dokazování a je nepřezkoumatelný. Nebyl řádně zjištěn skutkový stav a touto vadou trpí správní rozhodnutí obou stupňů. O tom svědčí také otázka rozvrstvení kořenového systému napříč zeminou. Dle protokolu o kontrole „*byly přetřhány kořeny v celém profilu výkopu*“. Kořenové systémy se tedy nacházely napříč výkopem, aniž by byla nějaká část důležitější. Žalobkyně odkázala na znalecký posudek a uvedla, že dospěly-li správní orgány k závěru, že se většina kořenů nacházela ve svrchní vrstvě půdy, a postačovalo tudíž obnažení silných kořenů a jejich zabezpečení před poškozením a následně mohlo být ve výkopu pokračováno mechanizací, jde o závěr, který nemá oporu ve zjištěném skutkovém stavu.

12. Žalobkyně dále ve třetím žalobním bodě rozporovala právní kvalifikaci jednání jako přestupku dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK. Odkázala na § 8 odst. 1 a 2 téhož zákona a tvrdila, že prováděla zásahy do dřevin v ochranném pásmu. Není-li povolení ke kácení dřevin v ochranném pásmu zařízení elektrizační soustavy zapotřebí, pak je za užití argumentu *a maiori ad minus* nutno dospět k závěru, není třeba ani k menším zásahům a žalobkyně tedy neměla povinnost jím disponovat. Tvrdil-li žalovaný, že žalobkyni nebylo vytýkáno, že nedisponovala potřebným povolením, není žalobkyni známo, proč byla uznána vinnou z přestupku. Káci-li se dřevina, dochází k jejímu nenávratnému poškození. Poškodí-li se, nemusí se nutně pokácet. Pokud by bylo poškozování dřevin bez dalšího zakázáno, nemohla by žalobkyně ani odstranit (přeseknout) pouze vybrané kořeny a ponechat ty významnější. I tím by se dopustila poškození dřevin, a tedy i v případě dodržení žalovaným navrhovaného postupu by přestupek spáchala. Žalobkyně plnila povinnosti uložené jí energetickým zákonem. Ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK míří na situace, kdy dojde bez povolení či jiného důvodu k poškození či zničení dřeviny. Žalobkyně však nechtěla dřeviny poškodit a učinila veškerá opatření, která byla schopna s ohledem na situaci zajistit. Dle správních orgánů však měla žalobkyně předmětné dřeviny namísto poškození pokácet, což je absurdní. Není zřejmé, kdy jde o poškození dřeviny a kdy o povolený zásah. Pojem „poškození“ je pojmem nadřazeným pojmu „ořez“. Dle žalovaného nikdo nesmí dřeviny poškozovat ani zásahem do jejich kořenové soustavy. To je však v rozporu s jeho vlastním doporučením, že žalobkyně měla zachovat toliko vybrané kořeny a zbytek odstranit.
13. Ve čtvrtém žalobním bodě žalobkyně tvrdila, že osobě zúčastněné na řízení nevznikla a ani nemohla vzniknout žádná škoda. Předmětné dřeviny se nacházely v ochranném pásmu elektrizační soustavy a šlo tedy o protiprávní stav. Pokud by dřeviny nepokácela osoba zúčastněná na řízení, musel by tak učinit provozovatel distribuční soustavy. Primární povinnost odstranit předmětné dřeviny tak měla osoba zúčastněná na řízení, a kdyby svou povinnost nesplnila, nesl by náklady kácení provozovatel distribuční soustavy, jímž žalobkyně není. Dřeviny se přitom na místě vůbec neměly nacházet a je irelevantní, zda byl vlastník k jejich odstranění vyzván či kdy byly dřeviny vysázeny. Osoba zúčastněná na řízení jejich umístěním do ochranného pásma porušila svou povinnost dle energetického zákona a tento stav dále udržuje. Žalobkyně není povinna tvrzenou škodu zaplatit, jelikož se fakticky o škodu nejedná a žalobkyně není provozovatelem distribuční soustavy.
14. Dle pátého žalobního bodu se žalovaný nedostatečně zabýval způsobilostí objektu přestupku. Dřeviny bylo nutno z ochranného pásma odstranit bez ohledu na to, kdo je měl odstranit. Dřeviny, které jsou umístěny v ochranném pásmu a jsou určeny k likvidaci,

nejsou způsobilé být objektem přestupku. Jejich odstranění není protiprávní, když de facto dochází k uvedení faktického a právního stavu do souladu. Skutková podstata přestupku tedy nebyla naplněna. Žalovaný se však k této argumentaci vyjádřil pouze obecně a neuvedl, proč dřevina, která se na předmětném místě nachází protiprávně a je odstraněna, je validním objektem správního trestání. Žalobkyně v rámci správního řízení poukazovala také na absenci společenské škodlivosti. Jednání, kterého se žalobkyně dopustila za shora popsané situace, lze označit za bagatelní přestupek. Přestupkové řízení také v tomto případě neplní svůj účel, protože jednání žalobkyně bylo logické a její postupy byly podloženy relevantní argumentací. Žalovaný se naplněním znaků skutkové podstaty přestupků vypořádal nedostatečně. Napadené rozhodnutí je v tomto směru neodůvodněné, a tedy nezákonné.

15. Obsahem šestého žalobního bodu bylo tvrzení žalobkyně, že žalovaný nerefletoval nedostatečné odůvodnění uloženého trestu. Nevypořádal se s tvrzením, že není zřejmé, proč nebylo žalobkyni uloženo napomenutí, které by bylo vhodnější. Současně není zřejmé, proč považoval pokutu ve výši 30 000 Kč za přiměřenou. Žalovaný také označil nemožnost zvolit si trasu výkopu za polehčující okolnost, ačkoliv jde o okolnost vylučující protiprávnost. Pokud si žalobkyně nemohla zvolit trasu, nemohla ani dostát povinností uvedeným v Normě ČSN. Žalovaný nezpochybnil, že žalobkyně odvracela nebezpečí hrozící zákonem chráněnému zájmu. Správní orgány neprokázaly, že by „rozřezání“ kabelu bylo proveditelné a vhodnější. Žalobkyně přitom zdůvodnila, proč byl její postup nejvhodnější a jediný možný. Žalovaný se nevypořádal ani s argumentací žalobkyně ohledně vyhloubení výkopu. Pokud se domníval, že výkopové práce mohly být provedeny jinak, měl vést dokazování nejen ke způsobu vynětí kabelu, ale také k možnému vhodnějšímu provedení výkopu. Žalobkyně zdůvodnila, proč nebylo možno provést výkop jinak, žalovaný to však pominul a tvrdil, že bylo možno užít rozřezání kabelu. Napadené rozhodnutí je tedy ve vztahu k uloženému trestu odůvodněno nedostatečně.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný soudu navrhl zamítnutí žaloby. K námitkám pod prvním a druhým žalobním bodem odkázal na normu ČSN a konstatoval, že otázkou, kterou bylo nutno objasnit, bylo, zda výměna kabelu nemohla být provedena bez poškození dřevin. Výkop nemohl být veden jinou trasou. Je nepochybné, že se v prostoru výkopu vyskytovaly kořeny stromů a provedeným výkopem došlo k jejich poškození. Dle protokolu o kontrole a znaleckého posudku měla většina zpřetrhaných kořenů průměr do 30 mm, silnější byly v jednotkách kusů. Z hlediska provozní bezpečnosti by bylo zásadní ponechat nepoškozené dva a tři silnější kořeny u každé dřeviny. Při dodržení dalších opatření by byla značně zvýšena schopnost dřevin se se zásahem vypořádat. Žalobkyně však kořeny zpřetrhala, aniž by je následně ošetřila a rezignovala na nápravu jí způsobeného stavu. Manipulace s kabelem bez odstranění nejsilnějších kořenů byla přitom možná (např. rozřezáním na kratší kusy). Jiné řešení tedy existovalo. Z protokolu o kontrole plyne, že byl proveden výkop, který vedl v těsné blízkosti vzrostlých stromů, a v důsledku strojového hloubení došlo k závažnému zásahu do kořenové soustavy. Většina zpřetrhaných kořenů (všechny silné) se nacházela ve svrchní vrstvě půdy. Při ručním kopání bylo možno obnažit kořeny a ošetřit je proti vysychání.
17. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že poškozování dřevin je zakázáno a není jej možno povolit. Slovní spojení „bez povolení“ v § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK se vztahuje ke

kácení dřevin, k němuž je potřebné povolení. Poškozovat tedy není možné ani dřeviny, které lze kácet v oznamovacím režimu.

18. Stran čtvrtého a pátého žalobního bodu žalovaný konstatoval, že výše újmy, která vznikla poškozenému, byla dána náklady na pokácení dřevin. Ty byly žalobkyní poškozeny natolik, že již neměly dlouhodobější perspektivu a byla snížena jejich provozní bezpečnost. Pokud by je žalobkyně nepoškodila, nebylo by nutné je pokácet. Provozovatel elektrizační soustavy je přitom povinen provést likvidaci zbylého klestu a zbytků po těžbě na svůj náklad. V řešeném případě, kdy dřeviny rostly v ochranném pásmu, měl provozovatel elektrizační soustavy možnost vyzvat vlastníka (osobu zúčastněnou na řízení) k odstranění předmětných dřevin, a pokud by tak neučinila, měl oprávnění je na své náklady odstranit. To však neučinil a žalobkyně poškodila dřeviny natolik, že je osoba zúčastněná na řízení musela pokácet. Vynuceným kácením jí tedy vznikly náklady, které neměla nést. Všechny dotčené dřeviny byly dlouhověké, perspektivní s výborným zdravotním stavem a vitalitou. Vzhledem k poškození žalobkyní však musely být pokáceny a zásah žalobkyně do kořenového systému byl tedy závažný. U žalobkyně, která podniká ve výkopových pracích, nelze ignorování existujících dřevin a nepřijetí opatření ospravedlnit. Nešlo o bagatelní přestupek a byly naplněny jeho formální i materiální znaky.
19. Žalovaný pak odmítl také námitky uvedené v šestém žalobním bodě. Žalovaný při ukládání sankce přihlédl k množství a charakteru poškozených dřevin. V důsledku zásahu žalobkyně došlo k zásadnímu snížení jejich provozní bezpečnosti a bylo nutné je odstranit. Většina kořenů byla ve svrchní vrstvě, nic tedy nebránilo tomu obnažit silné kořeny a zabezpečit je před poškozením. Dále žalovaný zopakoval v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedenou argumentaci stran opatření, která mohla žalobkyně přijmout a jejich nepřijetí označil za přítěžující okolnost. Polehčující okolností pak byla nemožnost vedení trasy výkopu jinak a žalovaný přihlédl rovněž k uložené povinnosti nahradit škodu. Jak druh sankce, tak její výše tedy byly řádně odůvodněny.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

20. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření uvedla, že uplatňuje náhradu škody z důvodu úhrady kácení dřevin. Kácení bylo nutno provést, protože poškozením kořenů byla značně snížena provozní bezpečnost dřevin. Pokud by je žalobkyně nepoškodila, nemusela by je osoba zúčastněná na řízení pokácet. Oklešťování stromů a jiných porostů a jejich likvidaci má provádět provozovatel elektrizační soustavy na vlastní náklady. Rostly-li předmětné dřeviny v ochranném pásmu, měl provozovatel elektrizační soustavy osobu zúčastněnou na řízení vyzvat k jejich odstranění, a pokud by je neodstranila, měl je odstranit na vlastní náklady. To se však nestalo a jednáním žalobkyně došlo k tak významnému poškození dřevin, že byla ohrožena bezpečnost okolí a osoba zúčastněná na řízení musela i z důvodu prevenční povinnosti poškozené dřeviny pokácet. Tím jí vznikly náklady, které neměla nést. Z celkové výše nákladů 55 874,17 Kč byla osobě zúčastněné na řízení napadeným rozhodnutím přiznána náhrada škody ve výši 32 440,10 Kč.

V. Ústní jednání před soudem

21. V průběhu ústního jednání před soudem konaného dne 14. 12. 2023 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích. Soud při ústním jednání zamítl návrhy žalobkyně na doplnění dokazování, neboť dospěl k závěru, že pro posouzení věci zcela postačuje obsah správního spisu.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

22. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, a to v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí [§ 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].
23. Při rozhodování o žalobě soud vyšel zejména z následně uvedené právní úpravy:
24. Dle § 7 odst. 1 ZOPK jsou dřeviny chráněny podle tohoto ustanovení před poškozováním a ničením, pokud se na ně nevztahuje ochrana přísnější (§ 46 a 48) nebo ochrana podle zvláštních předpisů.
25. Dle § 7 odst. 2 ZOPK je péče o dřeviny, zejména jejich ošetřování a udržování povinností vlastníků.
26. Dle § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.
27. Dle § 2 odst. 1 vyhlášky č. 189/2013 Sb., nedovolenými zásahy do dřevin se rozumí takové poškozování nebo ničení dřevin, které způsobí podstatné nebo trvalé snížení jejich ekologických nebo společenských funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření.
28. Podle § 2 odst. 2 vyhlášky č. 189/2013 Sb. o nedovolený zásah podle odstavce 1 se nejedná, pokud je prováděn za účelem zachování nebo zlepšení některé z funkcí dřeviny, v rámci péče o zvláště chráněný druh rostliny nebo živočicha, v rámci péče o zvláště chráněné území prováděné v souladu s plánem péče nebo zásadami péče anebo v rámci péče o evropsky významnou lokalitu nebo ptačí oblast prováděné v souladu se souhrnem doporučených opatření.
29. Podle § 25 odst. 3 písm. g) energetického zákona provozovatel distribuční soustavy má právo odstraňovat a oklešťovat stromoví a jiné porosty, provádět likvidaci odstraněného a okleštěného stromoví a jiných porostů ohrožujících bezpečné a spolehlivé provozování zařízení distribuční soustavy v případech, kdy tak po předchozím upozornění a stanovení rozsahu neučinil sám vlastník či uživatel.
30. Podle § 25 odst. 8 energetického zákona provozovatel distribuční soustavy je povinen při výkonu oprávnění podle odstavce 3 písm. e) až g) co nejvíce šetřit práv vlastníků dotčených nemovitostí a vstup na jejich nemovitosti jim bezprostředně oznámit. Po skončení prací je povinen uvést nemovitosti do předchozího stavu, a není-li to možné s ohledem na povahu provedených prací, do stavu odpovídajícího předchozímu účelu nebo užívání dotčené nemovitosti a bezprostředně oznámit tuto skutečnost vlastníku nemovitosti. Po provedení odstranění nebo okleštění stromoví je povinen na svůj náklad provést likvidaci vzniklého klesu a zbytků po těžbě.
31. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
32. Žalobkyně předně namítala nedostatečné zjištění skutkového stavu. Konkrétně se však její námitka uvedená pod prvním žalobním bodem týkala závěrů správních orgánů, že výkopové práce mohly být provedeny jinak. Žalobkyně tvrdila, že nikoliv, žalovaný naopak v napadeném rozhodnutí uvedl, že jiná řešení existovala. Soud předně považuje za

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

nutné konstatovat, že žalobkyně v žalobě nijak nezpochybňovala konkrétní skutková zjištění správních orgánů, že při provádění výkopových prací poškodila pět kusů dřevin tím, že poškodila jejich kořenové systémy. Vzhledem k tomuto poškození došlo ke zhoršení bezpečnostní situace u těchto dřevin, které nakonec musely být pokáceny. Správní orgány postavily své skutkové závěry na závěrech provedené kontroly, tedy vyšly zejména ze záznamu o úkonech předcházejících kontrole, z protokolu o kontrole a ze znaleckého posudku.

33. Ze záznamu o úkonech předcházejících kontrole vyplývá, že výkop byl veden mezi stromy, vizuálně bylo pozorovatelné, že kořeny dřevin se nacházejí ve vrchní vrstvě silné cca 30 cm a pouze výjimečně hlouběji. ČIŽP v záznamu dále konstatovala, že *„na hraně po celé délce výkopu byly zjištěny přetrhané kořeny dřevin, především kořeny s vyživovací funkcí do průměru 3 cm“*. Z protokolu o kontrole pak plyne, že *„strojně byl vyhlouben výkop, který byl veden v těsné blízkosti vzrostlých stromů. Šíře výkopu se pohybovala v průměru mezi cca 60 – 70 cm, na západním konci byl výkop rozšířený a rozdělený do dvou větví. Hloubka výkopu byla cca 1,5 m. Stromy na daném pozemku byly ke dni šetření vitální, bez významnějších defektů.“* Dále bylo konstatováno, že *„V důsledku strojního hloubení došlo k závažnému zásahu do kořenové zóny těchto stromů. Byly přetrhány kořeny v celém profilu výkopu.“* V protokolu o kontrole bylo také podrobně popsáno poškození jednotlivých dřevin.
34. Povinností správních orgánů přitom bylo zjistit skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Této své povinnosti správní orgány dostaly, když provedenými důkazy prokázaly, že žalobkyně při provádění výkopu poškodila kořenové systémy pěti dřevin a porušila tedy zákaz stanovený v § 7 odst. 1 ZOPK a tímto jednáním naplnila skutkovou podstatu přestupku podle § 88 odst. 1 písm. c) téhož zákona. Jejich povinností naopak nebylo nabízet žalobkyni alternativy a hledat za ni možná řešení. Bylo na žalobkyni jako na profesionálovi v oboru, aby svým postupem dostala zákonem stanoveným požadavkům a povinnostem. ČIŽP nadto v prvostupňovém rozhodnutí uvedla, že žalobkyně mohla postupovat například tak, že mohla odhalit silné kořeny a ty zabezpečit a ochránit před poškozením tak, aby nedošlo k případnému nezvratnému poškození předmětných dřevin, k němuž postupem žalobkyně následně skutečně došlo.
35. Důvodná není ani námitka uplatněná ve druhém žalobním bodě. Správní orgány na žalobkyni žádným způsobem nepřenesly odpovědnost za zjištění skutkového stavu věci, který, jak soud konstatoval výše, byl v průběhu správního řízení zjištěn zcela dostatečně. Ve správním řízení bylo prokázáno, že žalobkyně poškodila kořenové systémy pěti dřevin, které bylo následně nutné v důsledku uvedeného zásahu z bezpečnostních důvodů pokácet. Současně bylo dostatečně prokázáno také to, že poškození předmětných dřevin způsobila svou činností žalobkyně. Ta ostatně skutečnost, že předmětné dřeviny poškodila, ani nerozporovala. Pouze tvrdila, že nemohla postupovat jinak, protože výkop musel být s ohledem na polohu kabelu veden právě tak, jak jej žalobkyně vedla. Skutečnost, že se správní orgány v průběhu správního řízení zabývaly i tím, zda bylo možno provést práce jinak, tedy vést výkop a provést vyzvednutí a výměnu kabelu tak, aby k poškození předmětných dřevin nedošlo, měla vliv toliko na posouzení případné existence polehčujících či přitěžujících okolností, resp. pro zjištění existence okolnosti vylučující protiprávnost, nemělo však vliv na zjištění skutkového stavu věci.
36. Také úvaha žalobkyně, která byla obsahem třetího žalobního bodu, je nesprávná. Soud poukazuje na skutečnost, že ZOPK stanoví v § 7 odst. 1 absolutní zákaz poškozování dřevin rostoucích mimo les. Poškození dřeviny je dále vymezeno v § 2 odst. 1 vyhlášky č.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

189/2013 Sb., který definuje pojem „nedovolený zásah do dřevin“ tak, že se jím rozumí „*takové poškozování nebo ničení dřevin, které způsobí podstatné nebo trvalé snížení jejich ekologických nebo společenských funkcí nebo bezprostředně či následně způsobí jejich odumření.*“ Současně přitom platí, že poškození nebo zničení dřeviny nemůže být způsobeno zásahem, který „*pokud je prováděn za účelem zachování nebo zlepšení některé z funkcí dřeviny, v rámci péče o zvláště chráněný druh rostliny nebo živočicha, v rámci péče o zvláště chráněné území*“ (§ 2 odst. 2 vyhlášky č. 189/2013 Sb.).

37. Jediným zákonem aprobovaným způsobem ničení (resp. tedy fatálního poškození) dřevin rostoucích mimo les je tedy jejich „pokácení“, které je upraveno v § 8 ZOPK. Právní úprava kácení dřevin je v souladu s principem prevence založena na povolovacím principu, z něhož ZOPK stanoví určité výjimky. Žalobkyně má pravdu v tom, že jednou ze zákonem upravených výjimek z povolovacího principu (§ 8 odst. 2 ZOPK) je také odstraňování dřevin v ochranném pásmu elektrizační soustavy. Ochranná pásma jsou jedním z opatření k ochraně energetických soustav a je v nich mimo jiné zakázáno vysazovat nebo nechat růst porosty dřevin, případně jsou tyto činnosti podmíněny přechozím souhlasem správce příslušné soustavy. Povinností provozovatelů soustav, resp. jednotlivých zařízení, je zajistit jejich bezpečný provoz, který zahrnuje i možnost odstraňování závad v ochranných pásmech, včetně rostoucích dřevin. Vlastníci dotečených pozemků jsou přitom povinni takové zásahy strpět. Existence zákonné výjimky z povolovacího principu však neznamená, že by byla žalobkyně oprávněna dřeviny pokácet bez dalšího, či je snad jakkoliv poškodit.
38. Zákonodárce nahradil u shora soudem popsanych výjimek, z nichž jednou je i kácení dřevin v ochranném pásmu elektrizační soustavy, obecný povolovací princip principem mírnějším - ohlašovacím. V ohlašovacím režimu je ten, kdo kácení zamýšlí, povinen jej oznámit orgánu ochrany přírody písemně a nejméně 15 dnů předem. Oznámení o kácení dřevin pak musí krom obecných náležitostí dle § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) obsahovat také další náležitosti, a to údaj o poloze dřevin, jejich specifikaci a zdůvodnění, tedy především uvedení důvodu kácení. Orgán ochrany přírody může následně na základě podaného oznámení ve shora uvedené zákonné lhůtě kácení pozastavit, omezit či zakázat, a to pokud odporuje požadavkům na ochranu dřevin. Žalobkyně tedy nesměla předmětné dřeviny poškodit ani přesto, že k jejich pokácení postačovalo oznámení. Ani tato námitka tedy není důvodná.
39. Důvodné nejsou ani námitky žalobkyně mířící do výroku o povinnosti k náhradě škody osobě zúčastněné na řízení, které byly obsahem čtvrtého žalobního bodu. Žalobkyně v tomto směru namítala, že osobě zúčastněné žádná škoda nevznikla a ani jí vzniknout nemohla. Dřeviny se na místě vůbec neměly nacházet a osoba zúčastněná udržuje protiprávní stav. Kdyby dřeviny nepokácela osoba zúčastněná na řízení, musel by je na vlastní náklady pokácet provozovatel energetické soustavy, kterým žalobkyně není. Soud předně konstatuje, že žalobkyně porušila svou povinnost, když nejprve sama nebo prostřednictvím provozovatele energetické soustavy osobu zúčastněnou na řízení nevyzvala k tomu, aby dřeviny sama odstranila. Pokud by se tak po této výzvě nestalo, mohl by na vlastní náklady dřeviny odstranit provozovatel elektrizační soustavy. Namísto tohoto však žalobkyně předmětné dřeviny poškodila do takové míry, že je osoba zúčastněná na řízení musela jako vlastník z bezpečnostních důvodů pokácet. Soud souhlasí s žalovaným, že postupem žalobkyně vznikly osobě zúčastněné na řízení náklady, které neměla nést. Je tomu tak z důvodu, že pokud by žalobkyně postupovala v souladu se

zákonem a dřeviny nepoškodila, nesl by náklady jejich pokácení provozovatel elektrizační soustavy, nikoliv osoba zúčastněná na řízení.

40. Nedůvodná je s ohledem na shora soudem provedené vypořádání třetího žalobního bodu také námitka uvedená v pátém žalobním bodě. Soud předně na vypořádání třetího žalobního bodu odkazuje a konstatuje, že skutečnost, že se dřeviny nacházely v ochranném pásmu elektrizační soustavy, z nich nečiní nezpůsobilý objekt přestupku. Byť lze obecně přijmout tezi, že dřeviny by v ochranném pásmu elektrizační soustavy neměly růst a neměly by v něm být vysazovány, neznamená to, že pokud již v tomto pásmu nějaké dřeviny jsou (historicky zde rostou), lze je bez dalšího pokácet či jakkoliv poškodit. Takto právní úprava koncipována není. Jak soud popsal ve vypořádání třetího žalobního bodu, zákon dává provozovateli elektrizační soustavy nástroje k tomu, aby dřeviny rostoucí v ochranném pásmu v případě potřeby relativně rychle odstranil, a to na základě ohlášení jejich kácení příslušnému orgánu ochrany přírody. Je však nutno mít na paměti, že i dřeviny rostoucí v ochranném pásmu elektrizační soustavy požívají právní ochrany stanovené v § 7 odst. 1 ZOPK, a to do doby, než bude jejich pokácení v souladu se zákonem ohlášeno a než od ohlášení uplyne lhůta 15 dnů (§ 8 odst. 2 ZOPK). V uvedené lhůtě totiž mohl orgán ochrany přírody vyžít své pravomoci a ohlášené kácení pozastavit, omezit nebo zakázat. Je tedy zřejmé, že žalobkyní pokácené dřeviny byly nepochybně způsobilým předmětem útoku (za objekt přestupku, za který je nesprávně označila žalobkyně, je považovat nelze, neboť objektem přestupku jsou zájmy a hodnoty chráněné zákonem). Protože žalobkyně jejich případné kácení neohlásila, lhůta dle § 8 odst. 2 ZOPK nemohla ani započít svůj běh. Jinými slovy, žalobkyně nemohla předmětné dřeviny, byť se nacházely v ochranném pásmu, bez ohlášení pokácet či jinak poškodit, aniž by se vystavila hrozbě postihu. Samotná skutečnost, že se jednalo o dřeviny nacházející se v ochranném pásmu elektrizační soustavy, z nich nezpůsobilý předmět útoku nečiní.
41. Soud nevešel ani na námitky žalobkyně týkající se uložené sankce, které byly obsaženy v šestém žalobním bodě. Soud předně s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010-98 či ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011-50) připomíná, že delikt ní odpovědnost vznikající na základě § 88 ZOPK je odpovědností objektivní. Jsou-li tedy skutkové podstaty aplikované v dané věci založeny na principu objektivní odpovědnosti, bude k ní povolán ten, kdo se protiprávního jednání, v jehož důsledku nastal zákonem předpokládaný škodlivý následek, dopustil, nikoli ten, v jehož prospěch bylo vydáno stavební povolení (nejde-li o stejnou osobu). Nejvyšší správní soud ve zmiňovaných rozsudcích také vysvětlil, že ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) a f), stejně jako § 88 odst. 2 písm. n) ZOPK nepostihují neobstarání si povolení (výjimky) k zásahu do zvláště chráněného území nebo jeho ochranného pásma, atd., ale samotný nedovolený zásah. Platí tedy, že osoba, která jako profesionál stavební (či také výkopové) práce prováděla, se nemůže exkulovat ani tím, že ve smlouvě s jiným subjektem či v povoleních k realizaci stavby (či výkopu) nebyla o nutnosti vydání dalších povolení či souhlasů zmínka.
42. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, jaký druh sankce žalovaný (resp. ČIŽP) k postihu žalobkyně za spáchaný přestupek zvolil a na základě jakých úvah týkajících se vyhodnocení jednotlivých kritérií, jež jsou dle zákona rozhodná pro určení výměry sankce, stanovil konečnou výši pokuty. Tyto úvahy žalovaný srozumitelně a přesvědčivě formuloval na str. 9 napadeného rozhodnutí a ČIŽP se jim věnovala na str. 7 a 8 prvostupňového rozhodnutí. K tomu je třeba zdůraznit, že kritéria vyjmenovaná v § 37 a

38 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti na přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů, jsou toliko demonstrativní (srov. užití slovo „zejména“). Není tedy třeba, aby správní orgány vyčerpávajícím způsobem přezkoumaly naplnění každého z nich, jak se domáhala žalobkyně. Účelem uvedených ustanovení je dát správním orgánům kritéria k potřebné individualizaci ukládané sankce tak, aby nebyla arbitrární a pouze obecně odůvodněná (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17.6.2020, č.j. 1 As 80/2020 – 36). Těmto povinnostem správní orgány bezezbytku dostály (soud v tomto směru připomíná, že prvostupňové a napadené rozhodnutí tvoří jeden celek). Žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že předmětné dřeviny byly dlouhověké, perspektivní a měly výborný zdravotní stav. Odclonovaly obytnou zástavbu a Park od přilehlé komunikace. S ohledem na poškození ze strany žalobkyně je však bylo nutno pokácet, což ČIŽP vyhodnotila jako závažný zásah. Jako polehčující byla vyhodnocena okolnost, že k zásahu došlo z důvodu zajištění jiného veřejného zájmu (zajištění bezpečného zásobování elektrickou energií), činnost byla neplánovaná a žalobkyně neměla možnost sama určit trasu vedení výkopu. Na druhou stranu jako přitěžující okolnost byla hodnocena skutečnost, že ve výseku projektu bylo uvedeno, že v blízkosti dřevin má být kopáno ručně. Výkopové práce jsou předmětem podnikání žalobkyně a v jejím případě tedy nelze ignorování existence dřevin a nepřijetí opatření k jejich ochraně ospravedlnit. Soud se s uvedeným posouzením ze strany správních orgánů ztotožňuje.

43. Není pochyb o tom, že uložená sankce musí pro pachatele představovat negativní důsledek jeho protiprávního jednání, neboť jedině tak může mít požadovaný represivní i výchovný účinek. Závažnost protiprávního jednání uvedeného v ustanovení § 88 odst. 1 písm. c) ZOPK, za které byla žalobkyně sankcionována, je obecně vyjádřena horní hranicí sazby pokuty, kterou zákon s tímto jednáním spojuje a která činí 1 000 000 Kč. Žalobkyni ve výsledku uložená pokuta se přitom pohybuje při dolní hranici zákonné sazby, představuje toliko 3 % z maximální možné sazby, a již z tohoto důvodu ji není možné označit za nepřiměřeně vysokou. Lze se proto ztotožnit s názorem žalovaného, že pokuta v uložené výši odpovídá povaze a závažnosti přestupku.
44. Soud dodává, že stanovení výše pokuty je zpravidla věcí správního uvážení správního orgánu, který sankci ukládá. Správní uvážení přitom obecně podléhá pouze omezenému soudnímu přezkumu, kdy soud toliko zkoumá, zda správní orgán nevybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, jestli jeho uvážení je v souladu s pravidly logického uvažování, zda bylo učiněno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu, eventuálně jestli se správní orgán nedopustil zneužití správního uvážení (viz rozsudek NSS ze dne 9.7.2014 č.j. 1 As 82/2014-38). V posuzované věci soud nezjistil, že by žalovaný při uložení sankce žalobkyni vybočil z mezí a hledisek stanovených zákonem, nebo že by z jeho strany došlo ke zneužití správního uvážení. Uvážení žalovaného stran výše pokuty je zcela v souladu s pravidly logického uvažování a bylo učiněno na podkladě dostatečně zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2012, č. j. 1 Afs 1/2012 - 36, č. 2671/2012 Sb. NSS, uvedl, že „*ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem*

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.

stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil“. V rozsudku ze dne 18. 6. 2020, č.j. 4 As 104/2020 - 38, dále Nejvyšší správní soud konstatoval, že „pokud správní orgán v „běžných“ případech přistoupí k uložení trestu předvídaného konkrétně pro tento přestupek zvláštním zákonem, není nezbytné, aby tento svůj postup zvlášť pečlivě odůvodňoval. Naopak ve smyslu jiného trestu ve smyslu právní úpravy obsažené v zákoně o odpovědnosti za přestupky by bylo namíste přistoupit pouze v případě, že by ve věci byly zjištěny „nestandardní“ okolnosti, což by vyžadovalo i podrobnější odůvodnění takového postupu.“ Soud ve vztahu k výše uvedenému konstatuje, že v posuzovaném případě nebyly žádné „nestandardní“ okolnosti zjištěny, když za takovouto okolnost nelze považovat skutečnost, že výkop nemohl být veden jinak vzhledem k umístění předmětného kabelu. Žalobkyně by totiž, jak bylo konstatováno shora, nemusela vyčkat na vydání rozhodnutí o kácení dřevin, ale vzhledem k existenci popsaného veřejného zájmu postačovalo prosté ohlášení tak, aby byl příslušnému orgánu ochrany přírody poskytnut čas a prostor pro případný zásah. Žalobkyně však tuto svou povinnost ignorovala a předmětné dřeviny při své činnosti poškodila, pročez bylo nakonec stejně nutno přistoupit k jejich pokácení.

45. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji prvním výrokem rozsudku dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Protože žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému v řízení žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, druhým výrokem rozsudku soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Třetí výrok rozsudku, jímž soud rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, má oporu v ustanovení § 60 odst. 5 s.ř.s., neboť soud osobě zúčastněné na řízení neuložil žádnou povinnost a neshledal ani důvody hodné zvláštního zřetele, pro které by jí mohl přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 14. prosince 2023

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. V.